

Dopisi.

Poziv prijateljem „Narodne Sloge“.

Z ozirom na zelo nekateri so-
judniki, naj bi se pritegnilo v ožji
krog sodelavcev in v konzorcij lista
čim več članov, sklicuje podpisani izda-
jatelj lista tozadevno anketo vseh, ki
so voljni dejansko sodelovati pri raz-
širjenju lista, ki si je priporil že lepo
število naročnikov. — Tozadevni raz-
govor se bo vršil v sredo, dne 17. t.m.
ob 20. uri zvečer v posebni sobi go-
stilne Mahorič. Posebnih povabil ne
bomo razpošiljali.

Naceistvo Ptujске tiskarne. —

OPOZORILO. — Dotičnik, ki je
prošlega meseca kupil knjigo „Welt-
geschichte“ se naproša da se osebnost
v naši upravi vsrno informacije.
Zadeva je važna. —

TURSKI VRH-ZAVRCE. — Pri-
jatelj našega lista veleposestnik g. Guj-
do Neumann iz Turškega vrha se je
dne 6. t.m. poročil na Dunaju z gđe.
Jerico Joštovo iz Dunaja. K srečni živ-
ljenski zvezi čestitamo mi, kakor vsi
znanci kar najtorejše ter želimo mno-
go sreče in blagoslova. —

„I. JUDSKA SAMOPOMOČ“ Mari-
bor naznanja vsem našim cenj. članom
kakor vsemu cenj. občinstvu, da ni v
nobeni zvezi s podpornimi društvi „Vza-
jemna samopomoč“ v Ljubljani in „Kme-
tijska eksportna zadruga“ v Mariboru.
Naše poslovanje je bilo revidirano me-
seca oktobra 1931 od inšpektorja mi-
nisterstva za trgovino in industrijo v
Beogradu, ki je našel isto popolnoma
v redu; radi tega prosimo za nadaljno
zaupanje kakor dosedaj. —

„UROVCI. — Krvav potek Ku-
rentovega slavlja. Ze od nekdaj so maš-
čevalci izbrali za svojo „beso“ (t.j. o-
sveto) praznik maškar. Vse je takrat v
krinkah in tako „junaško“ maščevanje
se marsikdaj — posreči, seveda v žalost-
nem pomenu besede. Tako je bilo tu-
di pri nas. Posestnikov sin Franc Vin-
diš se je našemil. Pod zaščito mraka
ga je napadel trop pijanih maškar. Ne-
srečnik je zadobil 7 težkih ran z no-
žem v glavo. Kmalu po zadobljenih po-
škodbah je izdihnil, predno so mu mog-
li nuditi pravo pomoč. Pretresujoč do-

godek je pač dovolj glasen opomniti,
kam vodi srčna surovost. Napadalcem
so že na sledu. —

PTUJ. — (Čudna, nekaznovana raz-
vada.) Kljub svarilnim napisom, da je
strogo prepovedano in kaznjivo, po-
pešpotih kolesariti in goniti živino —
se vrši po pešpotih in pločnikih sredi
mesta in v mestu samim, da o periferi-
ji ne govorimo zelo „živahen“ pro-
met, ki sili pešce, da se kavalirsko u-
mikajo kravam, kolesarjem in motoci-
klistom. Prosimo odpomoči v okviru iz-
vajanja cestnopolicijskih predpisov, si-
cer so svarilni napisi popolnoma ilu-
zorni oz. nepotrebni. Menda pa ni v
interesu poklicanih činiteljev, da bi o-
pisani nedostatek ostal neodpravljen in
da bi v izvajanju cestnopolicijskih pred-
pisov ne vladala anarhija. —

IZ SREDISCA nam pišejo: — Ker
smo že začeli, moramo tudi nadaljeva-
ti. Zadnjič sem Središče opikal malo
z moralne strani, a danes bi si bilo do-
bro ogledati središko posojilnico, to
impozantno stavbo, radi katere je za-
slovelo Središče devet far naokoli. —
Na starodavnem, asfaltiranem „Placi“
so si središki „tete“ zamislili svojo pa-
lačo, v katero bodo shranjevali svoje
dolgove. Res, gradili so jo kakor Noe
barko, a končno so jo vendar spravili
pod streho. Streha je malo prevelika,
pa kaj zato? Marsikateri elegantni go-
spod ima malo preveliki klobuk, ker
se boji, da mu ne bi glava narasla in
bi zaradi tega postal klobuk premaj-
hen. Tako so mislili tudi središki „te-
teti“. Ko bo več denarja, jo lahko raz-
rinejo, kakor slavni Verzejci svojo cer-
kev. Les in strešna opeka se sicer ne
dajata raztegniti, zato pa so naredili stre-
ho že sedaj večjo. Po velikem, do kol-
len segajočem blatu prideš do mramor-
natih stopnic in od tam v notranjost.
Na levi je Posojilnica, a na desni po-
šta. Najprej sem si hotel ogledati prosto-
re Posojilnice, pa so mi jo gospod „pi-
satelj“ pred nosom zaklenili. Bojijo se
sigurno, da jim ne bi odnesel kako dol-
žno pismo. Ker v Posojilnico nisem mog-
el, stopim na pošto. Vse je tako, ka-
kor v apoteki. Tu tudi ne dobim potreb-
nih mi informacij. Prvo nadstropje, o-
ziroma podstrešje bo baje vzela v na-
jem žandarmerija, da bo tako denar
in vrednostni papir v večji varnosti. —

(Dalje prihodnjič.)

ORMOZ. — Ormoški čuk piše o
pogovoru ormoških in okoliških čukih
na tašenski dan, ko so prebrali „Or-
moško oso“, Enoglasna sodba, da „O-
sa“ boljše rečeno nje vsebina ni vredna
D 10., kakor so jo prodajali za komad.
Zelo žalostno spričevalo si je dala po
svojih avtorjih z g'avnimi glavami brez
možgan. Zakaj pa sebe ni opikala prav
pošteno, ko ji mozoli rastejo in se ji
nabirajo tam na spodnjem koncu kjer
miga z brado in z dolgimi kocinami?
Zakaj vedno trči proti reumatičnemu
zavodu mimo občinske hiše in mimo
železobetonskih utrd? Sam sršen z
družico vred se ne ženira, ko dnevno
pasira lepo tlakovano cesto tam pri ro-
tovžu in se občani radovedno sprašu-
jejo: „Ah kam gospod gre tvoja pot?
Patron z lilijo v roki se sprašuje, ke-
daj priteče reka „Jordan“ mimo nas,
da nas opere podedovanih grehov? Na-
še zlato kumice pa ni in je ni, ker jo
je osa pčila! General Freiday je čuk
vseh čukov v celém ormožkem okolišu.
V vsaki okoliški vasi obstoja tako ču-
kovsko gnezdo z mladimi in starimi ču-
keci, ki vse pozobljejo kar na lačni že-
lodec, osobito mestne ose dišijo čuke-
com prav dobro, dočim sršenom iz
Ormoža zamašijo gobec s hrenom, kis-
lim zeljem in krajnskimi klobasami.
Slavni propagator in govornik vseh par-
tij, zastopnik ormoškega parlamenta
i.t.d. se zna, da vse le začasno, je traj-
no bolan in umira. Zavaruje naj ga „O-
sa“ pri „Eksportni“ v Mariboru za po-
smrtnino, ki naj služi v dobro osinega
uredništva v izogib beračenja za „O-
so“. Naš župan, kaj Osi mar je mož na
svojem mestu? Oj zvoni zvoni naš ro-
tovški zvon! Nikar ne zvoni „Osi“!
Ni vredna zvonjenja, še manj parade
žarenja. Sršen, osa, tak, tak, tak, v
kjablvirtlu Vaš je znak, tam se ose žbi-
rajo čebelic strd pobirajo, strd od da-
leč vohajo, od strdi le živijo! In od
tega kar drugi pridobijo! Živijo slava
na ormoška „Osa“. —

Listnecai uredništva.

N. Paluc — Maribor: Radi aktu-
elnosti članka bomo istega priobčili
prihodnjič v celoti. Prosimo še več in
— pravočasno.

Mnogim iz Ptuj: — Na imenova-
nem sliodu je bil po naših informacijah
zastopnik kompetentne oblasti. Ako se
je nekaterim zabranil vstop k zboro-
vanju, četudi so zastopniki obrtnikov

prišli kot delegati, je to zadeva posa-
meznika, ki se je morda v svoji goreč-
nosti — prenačil. Pestra tvarina za Ču-
ka je shranjena za posebno priiko. Tan-
kočnost gotovih, ki sicer uganjajo koz-
larije, je res postno — ganljivo spoz-
nanje. Vse pride na vrsto. —

Dav. Z. Maribor. — Prisrčna hva-
la za poslano! Vse bo po možnosti
objavljeno. Tudi nasveti so dobri. —

X. T. Maribor. Prihodnjič.

Z. — Ptuj: Vemo za to ježo. To
je posledica pustnega mačka. Ako se
kdo ne more znesti nad svojim „ko-
mandirjem“ v krilu doma, se pač raz-
korači tam, kjer se čuti varnega. Kon-
čno pa veljaj tudi tu pravilo: „Kaj nas
briga, če osel riga!“

Gospodarjem: — Na splošno željo
smo otvorili poseben oddenek, v kate-
rem se bodo obravnavale samo gospo-
darske zadeve — spróti. Čim bo list i-
mel večji obseg, bomo tudi lahko več
pisali. Prosimo potrpljenja. —

Humoristi: Potrpajte malo! Starili
šal ne rabimo, ker so stokrat prežveče-
ne. Porabili bomo vse, kar se porabi
da v posebni prilogi. Isto velja za do-
pisnike „Čuka“. —

Kritikaster: — Urednik pri listu
urejuje vso stvarno; ni pa pooblaščen,
da vsako neumnost priobči, kakor si jo
kdo želi. Bolj jasno ne moremo poveda-
ti tistim, ki nočejo razumeti! —

I. Kočar — Prevoje: Prepóžno. Pri-
hodnjič pride.

Čuk piše ...

Teško je čuku razumeti, kako ču-
kovito nežne živce imajo Ptujčani. Bog-
vezakaj jim to preklicano frifotanje in
skovikanje čukove družine gre tako na
živce! Ali so ostrji kljuni čukecov temu
krivi ali pa v nočne skrivnosti prodira-
joče oči pripadnikov čukovega in sovi-
nega rodu? Uganjka, hujša od babilon-
ske zares! Ako najde kateri od tovari-
šev, kako nekdo frifota čez plot, ali mo-
re kaj zato, da obvisi na ograji kos hlače
ali ženskega krila? In ako izve kdo iz-
med nas za kak skrivnostni sestanek,
vendar ne more biti greh, ako to poro-
ča glavarju svoje družine, ki ima že to-
liko tujih grehov „molčanja k grehu
bližnjega na vesti, da je že kar plesat
postal. In ako najdejo v Ptuj ali dru-
god kako žalostno znamenitost bodisi

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva.

(Enajsto nadaljevanje.)

V kratkem času sta se že vrnila o-
skrbnik in Peterček nazaj. Dondež je
vzel svetle cekine, a ob slovesu je še
smeje rekel:

„Vražji kum; le obišči še nas, a
to si zapomni, vsak obisk te stane 100
cekinov!“

Nato so se pa razšli vsak na svojo
plat.

—:—

V družbi svoje ljubljene Angelice
matere in njenega očeta Zlatarja je ho-
dil Peterček proti svojemu ljubljenu
domačemu kraju, kjer je užival svojo
brezskrbno otroško mladost, v Zahrib.
Ravno na večer so prišli do ljubke do-
mače cerkvice na hričku sv. Marjete.
Solze radosti in veselja so stonile fan-
tu v oči, ko je znova po treh letih do-
li v nižavi zazrl svojo tako ljubljeno
vas!

Obedve — mati in Angelica sta ra-
zumeli fantovo radost; prva je sprego-
vorila mati:

„Ljubi moj sin — ali ni lepo tu?“

Peterček se nasloni na svojo ma-
ter pa spregovori: „Da, da mamica,
marsikateremu se zdi domači kraj naj-
lepši; — a pogledajte tja, tam je tisti,
za me črni oblak — reberski grad; kjer
živi „tisti“, zavoljo katerega sem šel
z doma. —

Na te besede pa se takoj oglasi
Angelica:

„Peterček, lepo te prošim, nehaj
že o tem zavoljo mene, ako fine le
količkaj ljubiš — to vem, da me; a ne
žali tudi svoje dobre mamice; ne žali
jo, lepo te prošim!“

Dekle se zajoka in nasloni na Pe-
terčka; — to ga tako v srce pretrese,
da tudi njemu znova pridejo solze v
oči; šele čez čas zamore spregovoriti:

Ljubljena moja Angelica, ne jokaj!
Zavoljo tebe naj bode vse to pozabljeno
— pozabljeno za vedno!“

Vsi skupaj so nato občudovali ve-
derni zahod solca, ko je zlata večer-
na zarja zlatila one divne gorenjske

hribe pa kamniške planjine. Ravno z
mrakom pa so vsi srečni šli nizdoli po
stezi v zahribsko vas.

VL. POGLAVJE.

Rokovnjaški poglavar:
Dondež je izpolnil svojo
grožnjo — „Grbastega
Lukeža so našli seljani
v podgorijskih brdih
obešenega.“

Nasledno jutro, ko je „grbasti
Lukež“ vstal iz dobre postelje v graš-
činski sobani, je kajpak šel graščaku
vočit dobro jutro. A ta je bil seveda
zelo slabe volje, — tako slabe, da jo
je možicelj kar popihal, kajti v krat-
kem je vse zvedel!

Ko je Lukež koračil po samotni
gozdni poti, se je plašno oziral na vse
plati, od koder bodo ti vražji rokovnjači
planili nanj. Razburjeno srce se mu je
še umirilo, ko je prišel ven iz gozda,
pa zagledal pred seboj Moravče. Prav
hitro je stopal proti vasi; nekaj še za-
voljo strahu, a nekaj pa tudi zaradi te-
ga, ker je bil že potreben zajtrka.

Sele tik pred vasjo se je srečal z ne-
ko staro žensko. Znova je postal Lu-
kež nemiren, kajti kot vsi drugi, je bil
tudi on tega prepričan, da prvo ju-
tranjo srečanje z žensko pomeni goto-
vo nesrečo.

Sklenil je torej, da si bo privoščil
jedila in pijače kolikor bo pač zmogel.
Kajti mislil si je: Vse tako izg'eda, da ne
bo več dolgo frave tlačil po tej božji
zemlji.

Vsi pivci ki so bili v znani „Janč-
kovi“ gostilni, pa dobro poznali mo-
žicelja, kako je skop, so se mu na vsa
moč čudili, da je tako na hitro mefico
za merico pil vino.

Eden izmed pivcev mu je smeje
rekel:

„Hej, hej, Lukež, kaj pa danes tebe
drži za vrat? Ali si našel zaklad; če
tega ne, se pa gotovo ženiš; kajne, da
bo tako?“

Na te besede pa ne odgovori Lu-
kež nič drugega kot:

„Hej — ti krčmar Janček! Pridi bli-
že in mi poslušaj! Vsem kar jih danes pi-
je tu, na moj račun vina na mize!“

Na te Lukeževe besede so se šele
čudili vsi.

Pri tem popivanju je tako minuf
dan; prav vsi so bili že pijani, a Luke-
žu pa se je že sklonila glava na mizo
in je dremal.

Gostje so omaňovaje vstajali, pa
polağoma odhajali na svoje domove.

Krčmar pa je pograbil Lukeža in
ga kot otroka nesel na klop k peči;
spal je dalje.

V tem pa je prišel novi gost, pa
zahteval polič vina. Krčmar si je paz-
no ogledoval tega pivca; ki je bil do-
bro oblečen, kot kak kupčevalec.

Prisedel je k njemu, pa ga vprašal:

(Dalje prihodnjič.)